

Видання присвячене 30-й річниці Незалежності України, здійснене за сприяння Міністерства культури та інформаційної політики України й Українського інституту книги. Видання призначене для безоплатного розповсюдження.

ПРЯЖА З НАЩАДА СВІТУ

...Три голубоньки радоньку радять,
Радоньку радять,
Як світ снувати...

З народної колядки

Сьогодні ми маємо змогу дивитись на світ відкритими очима, які прозирають прадавні послання предків й уважно споглядають за найсучаснішими «одкровеннями» наукової думки. І тішить те, що в основоположних питаннях про таємниці всесвіту вони іноді дивовижно збігаються. Наприклад, Об'єднана теорія поля (за Ейнштейном) стверджує, що всесвіт пронизаний безмежною кількістю випромінювання, часток, які переплітаються, взаємодіють і творять барвисте поліфонічне «полотно» тонкої матерії.

Українські колядки теж образно розповідають, що триєдиний Творець («три голубоньки») в задумі Творення «снував» пряжу, про яку дуже точно сказано у «Велесовій книзі»: «А по Праві, як пряжа, тече Ява, — і та створила життя наше...». Нава (або Нащадо), згідно із цією книгою, є первинним джерелом енергії Творення, Права — закони, за якими твориться всесвіт, а Ява — наш матеріальний видимий світ.

Українська мова закодувала в собі звукові «формули», які пояснюють глибинний світогляд наших предків. Слово «полотно» — дуже вагоме і символічне. «Полетнути» — значить, виділяти кожній народженій у світі Яви душі часточку вселенського Поля енергій (цю «часточку» Божої програми в житті кожної людини українці називають Долею). Символом Полотна Долі, Рушієм сили в життєвій дорозі при народженні дитини служить так зване «крижмо» — квадрат білого полотна, а надалі людина впливатиме на свою Долю з допомогою писаного Прамовою символів Рушника (того, що творить Рух). Рушник як символічна частка вселенського Полотна Вічного Світа присутній в житті українців від першого до останнього подиху на цій землі...

Це — лише короткі загальні зауваги до того, про що читач дізнається зі сторінок цієї книги.

Вишивка — це космос: космос любові людських сердець, молитов і мрій про щасливе життя, це — висівання мрій і сподівань у Небесне Поле, які ніколи не згорають і не стираються часом...

БЛАГОСЛОВИ, МАТИ

Благослови нас, Мати,
Весну закликати,
Благослови в Любові
На Долі Рушник ставати.
Благослови кожне Слово
І його Пресвяте Сходження,
Благослови Землю
І всі на Землі народження.
Благослови України корону
На міжзоряне вічне сіяння,
Благослови Правди
У кожному серці повстання!
Благослови чистоту кожної барви
На білизні Сорочки,
Благослови святість Хліба
І весільного віна-віночка.
Благослови День, що сходить
На оновлення всього світу!
Благослови Мудрість жити
І Світ сотворити...

СКАРБИ БАБУСИНОЇ СКРИНІ

*«Плотно нашого Всесвіту —
інтенсивно переплетений
баламорний лабіринт, в якому
струни Всесвіту безконечно сплітаються
і вібрують, ритмічно вистукуючи
мелодію Всесвіту».*

Брайан Тріп, «Елегантний Всесвіт»

КЛЮЧІ ДО ТАЄМНИЦЬ НЕБА

Прийшов час одкровень.

Все, що людина забула чи занедбала в поході віків із великої скарбниці предків, виноситься самим Буттям назовні — немов старі рушники із бабусиної скрині. Виноситься на світ древня тайна буття людини як істоти не лише матеріальної, а й духовної, ментальної, — цілісної часточки безмірного океану Буття. Часточки божественної, наділеної Творцем такою могутньою силою, що їй колись, як розповідають древні міфи, навіть ангели позаздрили.

Бо саме людині було дано Слово як найвищий інструмент творення, аби Словом своїм вона називала всі сотворені істоти і явища, Словом видихала живу еманацию своєї любові.

Первісно людині дано було здатність бачити, чути і відчувати Слово у всіх його проявах — звуковому, візуальному, енергетичному. Слово було (є і завжди буде!) системою систем кодового запису Всесвіту: кожному Слову відповідає ще певний числовий та формотворчий, або символічний еквівалент.

І люди колись уміли користуватися цими таємними системами кодування, наповнюючи всі форми свого життя божественним змістом.

Буття людини в речовинному світі визначається первинним Буттям Слова у ній, буттям думки: людина живе так, як мислить. Бо насправді, народившись у земному тілі голою, людина голою і відходить. Всі її надбання у цьому світі — прив'язаності до людей, речей, життєві обставини, обов'язки, моральні стереотипи приходять у людське життя не зовні, як вважає розум: вони виникають ізсередини, з самої сутності людини і нікуди не зникають по її смерті.

Все, що насправді є дорогим людині і не перетворюється в проминутий прах, залишається з душею і свідомістю назавжди. Душа і по смерті тіла продовжує жити, любити і творити. І творчим началом всіх її можливостей і проявів є Слово як носій самої матриці вічного Буття.

Чому сьогодні слово уже вписується в розум людини з маленької літери? Тому, що люди перестали усвідомлювати, як ДІЄ Слово.

«Кожним словом своїм будеш виправданий і кожним словом будеш покараний», — сказано в Євангелії. Слово діє дуже точно: якщо думка і бажання людини чітко висловлені, вони здатні творити дива у світі. А хаотичність думок, бажань, беззмістовне накопичення слів породжують словесний хаос у свідомості людини —

у тій внутрішній «лабораторії», де Слово формує Долю. Цей хаос проєктує назовні безлад у фізичному прояві буття. Але людина цього навіть не усвідомлює. І карається кожним словом уже в цьому світі, бо розбалансовує власне життя брехнею, невизначеністю мети, злістю і зневагою до того, що ми називаємо присутністю Бога в кожній душі: Словом, яке випромінює істинне світло Любові і Правди.

Колись люди були могутніми у своїй владі над світом і над власною долею, бо вміли користуватися Словом. Про це багато сказано у древніх пам'ятках, зокрема в карело-фінському епосі «Калевала» розповідається, як перший чоловік — веле-тень Вяйнемейнен співав свою пісню, і кожне слово його творило світ: гори, дерева, рослини.

Слово діяло і діє, тільки люди не усвідомлюють, що всі деформації їхнього життя, всі нещастя і невдачі — результат неправильного, несправедливого ставлення до слова. Слово діє, але через те, що його носії бездумно поводяться з інструментом своєї істинної могутності в цьому світі, люди пожинають наслідки руйнівної мови.

Полова породжує полову. Вживають все більше слів — і все менше розуміють одне одного.

«Мова — дім Буття», — сказав сучасний німецький філософ Мартін Гайдеггер. Люди живуть так, як думають, а думають так, як говорять.

Це риторичне запитання: чому люди перестали боготворити Слово? — прямо перегукується із тим, яке покладено автором в основу цієї книжки: чому українці скинули з себе свою магічну Сорочку, вишиту руками Матері-берегині, і перетворилися у всесвітніх жебраків, що доношують лахміття чужих енергій?

Чому світле Полотно Долі, яке споконвіку дарує нам Господь як канву для вишивання добрих діянь на землі, — символічно присутнє в обряді хрищення як біле крижмо, — тепер не виконує своєї магічної захисної ролі упродовж земного життя?

Адже українське слово «полотно» — від слова «поле», що означає простір енергій в найширшому своєму значенні: простір засіву, осмисленої діяльності і слова-дії.

Зрозумівши невинуватість того, що ми називаємо традицією, спадкоємністю мудрості поколінь, знайдемо відповіді на багато запитань і станемо сильнішими, витривалішими, щасливішими під небом рідної землі. Повернувшись до великого Знання, яке живе в кожному із нас на генетичному рівні, відтворивши його в осмисленій формі у всіх проєкціях свого побуту, культури, співжиття, співтворення, ми знову станемо мудрими дітьми своєї землі, а головне — щасливими господарями власного життя.

І не останньою ланкою в цьому великому процесі самовідтворення відіграє саме українське вишивання долі на всіх одяганнях нашого фізичного і духовного Тіла.

ЧАРІВНА СОРОЧКА

В українців є такий вислів: «народитися у сорочці», — що означає бути щасливим у житті. І слово «сорочка» вживається тут у своєму первісному значенні. Це не лише частина нашого гардеробу, як вважається сьогодні. Сорочка — певна закодована сукупність сорока божественних енергій, що творять довершену і гармонійну долю людини. Недаремно у нас на початку весни, в час відкриття брам Ірію святкується день Сорока святих, а на Великдень найбільшого пошанівку заслугує писанка-берегиня «сороківка» або «сорокаклинка»: живе яйце, на якому увесь простір поділений на сорок взаємно обернених і взаємодотичних трикутників, що символізують вогненну і водні сутності Буття у їхній Божественній парності.

Символічне обрамлення сорока життєтворчих енергій має і колядницька різдвяна зірка. Не випадково ці символи використовувалися в містеріях календарних свят, пов'язаних з циклічним народженням і оновленням світу.

Кодування сили має в собі й українська вишиванка, якій надавали величного змісту, вишиваючи сакральними узорами-письменами долю.

В багатьох українських казках надibuємо мотив чарівної сорочки, котру сестри-змії — носії мудрості і магії — вишивають своєму кровному братові і наказують ніколи її не знімати. Число магічних узорів, «квіток», які творять зміївни, — дванадцять: це дванадцять богатирських сил (за числом 12 — усі енергії космічного простору, всіх знаків Зодіаку). І сила цього шиття неймовірно велика.

Герой казки, одягнувши сорочку на своє тіло, стає могутнім і нездоланим, він перероджується в безсмертного витязя, що чинить суд на землі, стає володарем земного царства. І сорочка його ніколи не забруднюється, не линяє і не зношується, — вона завжди біла і ясна.

Звичайно, у казці сорочка виступає в ролі символу. Але цей символ проєктується на наше повсякденне

життя. Ніщо в побуті наших предків не творилося лише заради прагматичної доцільності. Кожна річ повинна була мати ще й вищу доцільність, а ця доцільність закладена в певному символі, котрий люди розуміли.

Кодування долі, добробуту притаманне звичаєвій культурі не лише українців, а й усіх древніх народів. Універсальна символіка, пов'язана із виходом на космічні енергії, наявна в побуті й культурі Єгипту, Шумеру, народів Азії, латиноамериканського континенту, її сліди знайдете в Африці, Австралії, на віддалених островах Полінезії, Океанії, на всьому індоєвропейському просторі.

Але Україна — це особливий континент прадавньої культури, бо, як свідчать історики, тут життя існувало і в часи великого льодовика. Тут збереглася безперервність традиції, мудрість виживання, кодування сили. Це земля Гіпербореїв — могутніх титанів, носіїв таємничого знання. Сьогодні їхні таємниці помалу привідкриваються завдяки розшифруванню текстів Кам'яної Могили, пам'яток прадавніх курганів, вік яких — мінімум 20 тисяч літ.

Виявляється, що світова історична наука змушена переглядати усталені хронологічні стандарти щодо давності пам'яток людства. Україна, про яку ще декілька десятків літ тому не пам'ятав так званий цивілізований світ, знову виходить на світову арену вже не як відстала колонія великих імперій, а як колыска праіндоєвропейської цивілізації.

І найперше тому, що саме українці через розмаїття народної культури зберегли вихід на польову (божественну) першооснову існування матеріального світу. І якщо говорити про вишиття на українському одязі, про орнаментальну символіку хатніх оберегів, то усі вони разом творили своєрідний енергетичний «панцир» для тіла і душі, для землі, на якій жили і творили, для всього суцього на цій землі.

Творили і творять!

Тенденції сучасної етнографічної науки до вивчення народних скарбів минулого лише крізь призму їхньої матеріально-ужиткової вартості перетворюють прадавню культуру у кладовище мертвого, віджилого, і тим самим не лише констатується їхня «смерть»: свідоме чи несвідоме нав'язування думки про винятково архаїчну, музейну раритетність та неужитковість скарбів «бабусиною скрині» ще більше «умертвляє» їх у свідомості носіїв сучасної культури.

Погляд на творіння давнини «духовним» баченням розкриває ідею безсмертя, непроминальності кодів життя, закладену у прадідівській культурі, і творить проєкцію у майбутнє.

Можливо, ця книга певною мірою допоможе доторкнутися до джерел нашої божественної сили і самим стати носіями ідеї безсмертя людини, народу, нашої благословенної колыски — України на земному Полі.